

OPEN ACCESS

Manuscript ID:
TAM-10022025-9823

Volume: 10

Issue: 2

Month: October

Year: 2025

P-ISSN: 2454-3993

E-ISSN: 2582-2810

Received: 08.07.2025

Accepted: 20.09.2025

Published: 01.10.2025

Citation:

Mosasarupan, C. N.
(2025). Lifestyle
Aspects and Changes of
Kaluwanchikudy. *Shanlax
International Journal of
Tamil Research*, 10(2),
86–95.

DOI:

[https://doi.org/10.34293/
tamil.v10i2.9823](https://doi.org/10.34293/tamil.v10i2.9823)

*Corresponding Author:
nirojnic@esn.ac.lk

Lifestyle Aspects and Changes of Kaluwanchikudy

Mrs. Chrisdina Nirojini Mosasarupan

Lecturer (Probationary), Department of History
Faculty of Arts and Culture, Eastern University, Sri Lanka

Abstract

The historical antiquity is hidden among the villages. It is called reflects all the aspects of a particular society from birth to death. The primitive existence of man can be revealed through lifestyle features. Cultural traces of early human presence are sought. This scenario highlighted the traditional cultural features of Kaluwanchikudy. It is a village located 27m southeast of the city of Batticaloa District in the Eastern Province of Sri Lanka. It is in the coastal region. Most Hindus live in this village. It aims to historically explore aspects of life that have been buried by the passage of time. A qualitative research approach has been used in this study. Primary data for this study are interviews, field study and Maddakalappu Purva Sarithra. Secondary data are books related to lifestyle, articles published in journals and information from the web. This study is the first attempt to document the lifestyle of this village and give to the coming generation.

Keywords: Lifestyle, Society, Ritual, Culture, Village

References

1. Arasakesari, R., 2009. Kaluvaanchikudi Kalanchiyam (Vol. I) and Kavadi Chindhugal. Kaluvaanchikudi.
2. Kanthaiya, V. C., 1964. Mattakkalappu Tamilagam. Eelakesari Ponnaiya Memorial Publication Society, Jaffna.
3. Kamalanathan, E. Sa.; Kamala Kamalanathan, 2005. Mattakkalappu Poorva Sarithiram (Ancient History of Batticaloa). Kumaran Book House, Colombo–Chennai.
4. Thillainathan, S., 2015. Cultural Traditions of the Tamils of Batticaloa. Kumaran Book House, Colombo.
5. Vellavur Gopal, 2012. History and Culture of Vellaveli. Batticaloa.

This work is licensed
under a Creative
Commons Attribution-
ShareAlike 4.0
International License

களுவாஞ்சிகுடி கிராம மக்களின் வாழ்வியல் அம்சங்களும் மாற்றங்களும்

திருமதி. கிறிஸ்டினா நிரோஜினி மோசசுருபன்

விரிவுரையாளர் (தற்காலிகம்), வரலாற்றுத் துறை
கலை மற்றும் பண்பாட்டு பீடம், கிழக்குப் பல்கலைக்கழகம், இலங்கை

ஆய்வுச் சுருக்கம்

வரலாற்றுத் தொன்மை கிராமங்களுக்கிடையில் மறைந்துள்ளது. ஒரு குறிப்பிட்ட சமூகத்தின் பிறப்பு தொடக்கம் இறப்பு வரையான அனைத்து அம்சங்களையும் பிரதிபலித்துக் காட்டுவது வாழ்வியல் எனப்படுகின்றது. வாழ்வியல் அம்சங்களினூடாக மனிதனின் புராதான இருப்பை வெளிக்காட்ட முடியும். நவநாகரிகச் செல்வாக்கினால் ஆரம்பகால மனித இருப்புக்கான பண்பாட்டுத் தடயங்களைத் தேட வேண்டியுள்ளது. இப்பின்னணி களுவாஞ்சிகுடி கிராமத்தில் மறைந்து செல்லும் பாரம்பரிய கலாசார அம்சங்களை அடையாளப்படுத்துகின்றது. இலங்கையின் கிழக்கு மாகாணத்தில் மட்டக்களப்பு மாவட்டத்தின் நகரிலிருந்து தென்கிழக்கில் 27 கி.மீ தொலைவில் அமைந்துள்ள கிராமமாகும். இக்கிராமத்தில் அதிகளவு இந்துக்கள் வாழ்கின்றனர். இக்கிராமத்தில் காலவோட்டத்தினாலும், நவநாகரிக வளர்ச்சியினாலும் புதைந்து போன வாழ்வியல் அம்சங்களை வரலாற்று ரீதியாக ஆராய்ந்து அவற்றை இன்றைய தலைமுறையினருக்கு வெளிக்காட்டுவதனை நோக்கமாகக் கொண்டுள்ளது. இக்கிராமத்தின் வாழ்வியலம் சங்களை அழிவடையாத வண்ணம் இன்றைய இளம் தலைமுறையினருக்கு வெளிப்படுத்தி பாதுகாக்கும் ஆரம்ப முயற்சியாகவே இவ்வாய்வு அமைகின்றது.

திறவுச் சொற்கள்: வாழ்வியல் அம்சங்கள், சமூகம், சடங்கு, பண்பாடு, கிராமம்

அறிமுகம்

ஒரு குறிப்பிட்ட சமூகத்தின் ஒட்டு மொத்த வாழ்க்கை முறை வாழ்வியல் எனப்படுகின்றது. மக்களின் வாழ்வியல் வட்டத்துள் அவர்களது பிறப்பு தொடக்கம், இறப்பு வரையான வாழ்க்கை ஒழுங்குகளில் சட்ட ரீதியான சமய விதிகள் தொழிற்படுவதோடு பாரம்பரிய சமூகங்களின் பண்பாட்டுத் தாக்கம் தொழிற்படுவதை தவிர்க்க முடியாது. ஒரு பிரதேசத்தின் அல்லது ஒரு கிராமத்தின் பொருளியல் அமைப்பே அங்கு வாழும் மக்களின் வாழ்க்கை முறை, தொழில், சமூகக் கட்டமைப்பு, சாதிமுறை, கலாசார பண்புகள் என்பவற்றைத் தீர்மானிக்கும் கருவியாகும்.

ஐரோப்பியர் ஆட்சிக் காலத்தில் அவர்கள் அறிமுகப்படுத்திய புதிய சமயங்கள், புதிய பண்பாடுகள், அவர்கள் கடைப்பிடித்த கலையழிவுக் கொள்கைகள் என்பவற்றால் இலங்கை மக்கள் தமது பண்பாட்டுத் தனித்துவத்தை முற்றாக இழந்துவிடுவார்கள் என்ற அச்சம் நிலவியது. ஆனால் சுதேச மக்கள் புதிய பண்பாட்டு அம்சங்கள் சிலவற்றை தமது பண்பாட்டுக்கு ஏற்றவகையில் உள்வாங்கி தமது பாரம்பரிய பண்பாட்டைப் பாதுகாத்துக் கொண்டனர். ஆனால் இன்று ஐரோப்பியரின் நேரடி ஆட்சி இல்லாமலே உலகில் ஏற்பட்டு வரும் நவீன மாற்றங்கள் இலங்கை போன்ற நாடுகளின் மரபுரிமைகளுக்கு பெரும்

அச்சுறுத்தலாக இருப்பதை நாம் கவனத்தில் கொள்ள வேண்டும்.

வாழ்வியலம்சங்கள், அவற்றின் அடையாளங்கள் என்பவற்றை காலரீதியாக எடுத்துக் காட்டுவதில் இலக்கியங்கள், நிகண்டுகள், மரபுக்கதைகள், நாட்டார் பாடல்கள், வாய்மொழிச் செய்திகள், கல்வெட்டுகள், செப்பேடுகள், தொல்பொருள் சின்னங்கள் என்பன முக்கியம் பெறுகின்றன. அவற்றில் இருந்து பண்டுதொட்டு தமிழர் மத்தியிலுள்ள பலவகைப்பட்ட வீடுகள், வீட்டுப்பாவனைப் பொருட்கள், நாளந்த உபயோகப் பொருட்கள், உணவுப் பழக்கவழக்கங்கள், விவசாயம், கைத்தொழில், மீன்பிடிமுதலான தொழிற்துறைகள், அவற்றின் உற்பத்திச் சாதனங்கள், நம்பிக்கைகள், சடங்குகள், வழிபாட்டு முறைகள், கிரியைகள், கலைகள், விளையாட்டுகள், பொழுது போக்குகள், ஆடை அணிகலன்கள், போக்குவரத்துச் சாதனங்கள் முதலானவற்றை அறியமுடிகிறது. இவை காலத்துக்கு காலம் மக்களின் தேவைகள், தொழில்நுட்ப வளர்ச்சி, கலையுணர்வு, அழகியல் என்பவற்றிற்கு ஏற்ப மாறுதல்களுக்கு உட்பட்டு வளர்ந்தாலும் அவற்றின் நோக்கம், பயன்பாடு, நம்பிக்கைகள், மொழி வழக்கு என்பவற்றில் தொடர்ச்சியான வரலாற்று மரபுகள் காணப்படுகின்றன.

களுவாஞ்சிகுடி கிராமம்

இலங்கையின் கிழக்கு மாகாணத்தில் மட்டக்களப்பு மாவட்டத்தின் நகரிலிருந்து தென்கிழக்கில் 27 கி.மீ தொலைவில் அமைந்துள்ள கிராமமாகும். இங்குள்ள மொத்தக் குடும்பங்களின் எண்ணிக்கை 2118 ஆகும். 6704 பேர் வாழும் இக்கிராமத்தில் 6472 பேர் இந்துக்களாவர் (புள்ளிவிபரத்தரவு - மண்முனை தென் எருவில் பற்று பிரதேச செயலகம்).

ஆரம்ப காலத்தில் பட்டிப்புக்குடி

கிராமமும் இதனுள் உள்ளடக்கப்பட்டது. ஆனால் தற்போது தனித்த கிராமமாகி விட்டது. களுவாஞ்சிகுடி வடக்கு 1, களுவாஞ்சிகுடி வடக்கு, களுவாஞ்சிகுடி தெற்கு ஆகிய கிராம சேவை பிரிவுகள் இதனுள் உள்ளடங்குகின்றன. இருப்பினும் பிரித்தானியர் கால நீலப்புத்தக அறிக்கையில் களுவாஞ்சிகுடியிருப்பு என ஒட்டுமொத்த பகுதிகளும் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன. களுவாஞ்சிகுடியிருப்பு என்பது மருவி களுவாஞ்சிகுடி ஆகிவிட்டது. இக்கிராமம் படுவான்கரையினையும் எழுவான்கரையினையும் இணைக்கும் முக்கிய மையத்தில் குட்டிப் பட்டணமாக அமைந்துள்ளது. வன்னிமையின் ஆட்சி கிழக்குப்பிராந்தியத்தில்தலைவியகாலத்திலும் கண்டி இராசதானி காலத்திலும் முக்கிய மையமாக இக்கிராமம் விளங்கியுள்ளது.

களுவாஞ்சிகுடி கிராமத்தின் வாழ்வியல் அம்சங்கள்

வாழ்வியல் அம்சங்கள் என்பது ஒவ்வொரு இனக்குழுமத்தினதும் தனித்து வந்த அடையாளப்படுத்திக் காட்டும் விலைமதிக்க முடியாத சொத்து. பல நூறு ஆண்டுகளாக உலக நாடுகள் குறிப்பாக வளர்முக நாடுகள் பேணிவளர்த்து வந்த வாழ்வியல் அம்சங்கள் பலவும் சமகால நாகரிக மாற்றத்தால் தீவிரமாக மறைந்து போகும் அல்லது மறைக்கப் பட்டுவரும் சூழ்நிலையில் உள்ளன. இதற்கு உலகமயமாக்கலின் தீவிர போக்கு, ஒரு நாட்டுக்குள் பல்லினப் பண்பாடு கொண்ட சமூகம் வாழ்வதை ஊக்கப்படுத்தல், நாடுகளுக்கிடையே சென்று குடியேறுவதில் இருந்த கட்டுப்பாடுகள் தளர்த்தப் பட்டமை, பண்பாடு பற்றிய புதிய பார்வை, தகவல் தொழில்நுட்பத்தில் ஏற்பட்டுள்ள தீவிர வளர்ச்சி என்பன காரணங்களாகும் (புஷ்பரட்ணம் 2017: ix).

குடிமனைகள்: இக்கிராமத்தில் வாழ்ந்த

ஆரம்பகால மக்கள் களிமண் வீடு, ஓலைவீடு, குடிசை, கொட்டில், சொறிக்கல் வீடு என்பவற்றில் வாழ்ந்தனர். ஆரம்பகால வீட்டுச் சுவர்கள் மரம், மண்சுவர் கொண்டனவாகவும் அவற்றின் கூரைகள் கம்புகள் பரவி அதன்மேல் வைக்கோல், தென்னங்கிடுகு, புற்கள் என்பவற்றால் வேயப்பட்டிருந்தது. வீட்டின் தரையானது களிமண்ணால் பூசி சொரசொரப்பற்று மினுக்கப்பட்டிருக்கும். பின் இந்நிலத்திற்கு சாணமிட்டு மெழுகுவர். வீடானது அறைகள், திண்ணை, தாழ்வாரம் கொண்டு கட்டப்பட்டது. அறைக் கதவுகள் நிமிர்ந்து செல்ல முடியாதவாறு அமைத்தனர். ஏனெனில் வீடுகளையும் ஆலயங்களாகக் கருதியமையே இதற்கு முக்கிய காரணமாகும் (தில்லைநாதன் 2015:143). இன்று பெரும்பாலான மக்கள் கல் வீடுகளில் வாழ்கின்றனர். வீட்டுக் கூரையாக ஓடுகளும் காணியில் எல்லையாக மதில்களும் முட்கம்பி வேலிகளும் அமைக்கப்பட்டுள்ளது. வீடுகளின் நிலத்தரை சீமேந்து, மண்கலவை கொண்ட பளபளப்பாகவும் மாபிள்கள் கொண்டதாகவும் மாற்றம் பெற்றுள்ளது.

வீட்டுக் காணியின் எல்லைகளில் தென்னோலை, பனை ஓலை, பனைமட்டை, வரிச்சக்கம்புகளை கொண்டு அமைத்தனர். வீட்டின் பின்புறத்தில் கோடி அமைக்கப்பட்டது. குடியிருப்பு மனைக்கு அருகில் புவல், கொட்டுக் கிணறுகளை அமைத்து மரப்பட்டை, பனை ஓலையினாலான பாத்திரத்தினால் நீரைப்பெற்றனர். தற்காலத்தில் இம்முறைகள் அனைத்தும் முற்றுமுழுதாக மாறிய தன்மையினை அவதானிக்கலாம்.

பாவனைப் பொருட்கள்: ஆரம்பகால மக்களால் வீட்டுப்பாவனைப் பொருட்களாக உலைமூடி, குரச்சி, வெண்கல அரிக்கன் சட்டி, குடம், முட்டி, வெண்கல குடம், செம்பு, பன்னீர் செம்பு, சருவம், உரல், உலக்கை, கத்தி, கோடரி, மண்வெட்டி,

ரங்குப்பெட்டி, ஸ்திரிப்பெட்டி, குத்து விளக்கு, கிண்ணம், இடியப்ப உரல், இருக்கை, படிக்கம், நீர் ஊற்றி வைக்கும் கிண்ணம், அகப்பை, அம்மி, திருகை, ஆட்டுக்கல், பனையோலைப் பெட்டி, தட்டு, பாய், சுளகு, மரைக்கால் கடகம், கூடை போன்ற பல பொருட்களை பயன்படுத்தியுள்ளனர். தற்காலத்தில் இவற்றின் பயன்பாடு அரிதாகவே காணப்படுகின்றது. தற்காலத்தில் சில பொருட்களின் பயன்பாடுகள் காணப்பட்டாலும் ஆரம்ப காலத்தில் காணப்பட்ட பொலிவுத் தன்மையை இழந்துள்ளது.

சாதியும் குடிமரபும்: சமுதாய அமைப்பில் இயங்குகின்ற சிறிய குழு சாதியாகும். இது பரம்பரையாக பேணப்பட்டு வருகின்றதொரு விடயமாகும். இங்கு சாதியின் தன்மையை திருமணம், சமயச் சடங்குகள், கோயில் நிர்வாகம், கிராம நிர்வாகம் போன்ற அம்சங்களில் கூடுதலாக பேணப்படுகின்றது. சாதியைப் போன்று குடிமரபும் பின்பற்றப்படுகிறது. தாய்வழி சமூக அமைப்பாகவே குடி பேணப்படுகின்றது. தாய்வழி சமூக அமைப்பில் தாயின் பிள்ளைகள் அனைவரும் தாயின் குடியாகவே கொள்ளப்படுவர்.

முதற்குடியினரான கவுத்தன் குடி ஆரம்பத்தில் இருந்து பின்பு நாளடைவில் பெரிய கவுத்தன் குடி, சின்னக் கவுத்தன் குடியென மாறியது (கந்தையா 1964: 436). இக்குடியினருடன் சிங்களக்குடி, குருக்கள் குடி, வைத்தியனார் குடி, அத்தியா குடி, கல்மடுக் குடி, பட்டணக் குடியினரும் இன்றுவரை வாழ்கின்றனர்.

ஓவ்வொரு குடியினருக்கும் ஒவ்வொரு தலைவர் உண்டு. அத்தலைவர் தங்களது வம்சத்திலேற்படும் சுக துக்கங்களில் முதன்மையாக நின்று நடத்துவர். ஊர்த் தலைவர் பெரிய கவுத்தன்குடியிலும் வண்ணக்கர் சின்னக் கவுத்தன்குடியிலிருந்து வருவது வழக்கமாகும். ஊர்த் தலைவர், குடித் தலைவரின் சொற்படி ஆலய

நிர்வாகம், ஊர்க் காரியங்கள் இன்று வரை நடைபெற்று வருகின்றது.

உணவு: ஆரம்பகால மக்கள் சமையல் பாத்திரங்களாக மட்பாண்டங்களை பயன்படுத்தினர். சமைத்த உணவுகளை வட்டியிலிட்டுச் சேவரக்கால் மீது வைத்து உண்டனர். மூன்று வேளையும் தமது அன்றாட உணவில் தவிடு நீங்காத கைக்குத்து புழுங்கலரிசிச்சோற்றை கட்டாயம் சேர்த்துக் கொண்டனர். இரவில் சமைக்கும் சோற்றின் மீதிக்கு நீர் விட்டு மறுநாட் காலையில் தண்ணிச் சோறு என அதனை பயன்படுத்தினார்கள் (தில்லைநாதன் 2015:139). இன்றும் சாதாரண மக்கள் மத்தியில் இந்நிலைமை காணப்படுகின்றது.

குழந்தை பெற்ற தாய்மார்களுக்கு மிளகு தண்ணீர் விசேடமாக ஒரு கறியாக சமைத்தனர். பூப்படைந்த பிள்ளைகளுக்கு பச்சை முட்டை, நல்லெண்ணெய் என்பவற்றை உணவாகக் கொடுப்பர். குடிபானங்களாக இளநீர், நுங்கு, பால் (பசுப்பால்), தயிர், கள்ளு என்பவற்றை பயன்படுத்தினர்(தில்லைநாதன்2015:141). தற்போது நாகரிக மோகத்தால் வெளி நாட்டவரால் அறிமுகப்படுத்தப்பட்ட பல உணவு வகைகளை உண்கின்றனர்.

ஆடை, ஆபரணங்கள்: ஆடைப் பாரம்பரியம் என நோக்குகின்ற போது ஆண்கள் கோவணம், எட்டு முழ வேட்டி, சால்வை, என்பவற்றுடன்தலைப்பாகையும் அணிந்தனர். பெண்கள் 16 முழச் சேலையை கொய்தகம் வைத்து இடையில் செருகி முந்தானை போட்டனர். பின்னர் மார்க்கக் கச்சை என சிறிய துணி ஒன்றால் மார்க்கத்தை மூடிக் கட்டி சேலையை அணிந்தனர். பின்பு கழுத்துவரை மூடிய ரவுக்கையை அணிந்தனர். வயதான மூதாட்டிகள் இந்த கொய்தகத்துக்குள் வெற்றிலைப் பையை வைத்து செருகுவர். சிறுமிகள் நீளப்பாவாடை சட்டை அணிந்தனர்.

பெண்கள் பூப்படைந்த பின் கழுத்துச் சங்கிலி, சிவப்பு கல் மூக்குத்தி, காதுக்கு வளையம், பலவகையானகாப்புகள், காலில் காற்சதங்கை, கரணை, சிலம்பு கால்காப்பு போன்றவற்றை அணிந்தனர். ஆண்கள் காதை எனப்படும் நீளமான சிலம்பு அணிந்தனர். பெண்கள் திருமணத்தின் போது கொடி எனப்படும் ஆபரணத்துடன் பிள்ளையார் தாலி, அம்மன் தாலி ஆகியவற்றை சேர்த்து ஒட்டுகொடியாக கழுத்தை சுற்றி அணிந்தனர். ஒரு வகையான அட்டியல், கடுகுமணிமாலை, தாமரை பூ பதக்கம் என்பன கழுத்தைச் சுற்றி அணியப்படும். ஒட்டியாணம், இடுப்புப்பட்டி, நெற்றிப்பட்டம், மூக்குத்தி, மயிர்மாட்டி, சிமிக்கி, சூரியப்பிறை, சந்திரப்பிறை போன்ற ஆபரணங்களையும் அணிந்தனர் (தில்லைநாதன் 2015:155). தற்போது இவ்வாபரணங்கள் அணியும் வழக்கம் மருகிச் சென்றுள்ளது.

விளையாட்டுக்கள்: பண்பாட்டு அம்சங்களில் முக்கியப்படுத்தப்பட வேண்டியதொன்றாக அமைவது கிராமிய விளையாட்டுக்களாகும். ஒரு குழந்தை பிறந்து அமரத் தொடங்கும் காலத்தில் உடல் உறுப்புக்களை அசைப்பதற்காக பல விளையாட்டுக்கள் பெற்றோரால் (சாய்ந்தாடம்மா சாய்ந்தாடு, கைவீசம்மா கைவீசு, ஆலாப் பற பற பற கோழி பற பற பற, பொன்னந்தா பொருளத்தா) குழந்தைகளுக்கு விளையாட்டு சொல்லி கொடுக்கப்படுகிறது. பின்னர் சிறுவர் களானதும் கிட்டிப்புள் அடித்தல், கண்பொத்தி விளையாடல், நொண்டியடித்தல், கிள்ளிக்கிள்ளிப் பிராண்டி, பல்லாங்குழி, குண்டு அடித்து விளையாடுதல், புளியங்கொட்டை அடித்தல், மட்டைப் பந்து, கொத்து இருக்கு கொத்து, சில்லுக்கோடு, ஊஞ்சல் ஆடுதல், பட்டம் விடல், வட்டக்காவடி, கிளித் தட்டு, ஒழித்துப்பிடித்து விளையாடல், சுரக்காய் இழுத்தல் போன்ற பல

விளையாட்டுக்களை சிறுவர்கள் விளையாடினார்கள்.

பாடலுடன் சேர்ந்து சில விளையாட்டுக்கள் விளையாடப்பட்டன. கிட்டியடித்தலின் போது “ஆலையிலே சோலையிலே ஆலங்காடிச் சந்தையிலே கிட்டிப்புள்ளும் பம்பரமும் கிறுக்கியடிக்கப் பாலாறு பாலாறு.. என்றும், கபடி விளையாட்டின் போது ஆரம்பத்தில் கபடி அடிக்க கைகால் முறிக்க காலுக்கு மருந்து தேடிக்கட்டு.. தேடிக்கட்டு என்றும் பின் கபடிக் கபடிக் கபடிக் என மூச்சுவிடாது கூறி விளையாடினர்.

புதுவருடப் பிறப்பின் போது சிறுவர்கள் பெரியவர்கள் அனைவரும் இணைந்து விளையாட்டு நிகழ்வில் கலந்து கொள்வர். சிறுவர்களுக்கு மிட்டாய் ஓட்டம், தாரா ஓட்டம், எலி ஓட்டம், பலூன் உடைத்தல், வனிஸ் சாப்பிடுதல், மா ஊதி நாணயம் எடுத்தல், பெரியவர்களுக்கு கயிறு இழுத்தல், முட்டி உடைத்தல், மரதன் ஓட்டம், வழக்கு மரம் ஏறுதல், தலையணைச்சமர், சாக்கோட்டம் என்பன இடம்பெறும். திருவெம்பாவை இறுதி நாளில் மஞ்சள் அடித்து விளையாடுதல், மரண வீடுகளில் தாயக்கட்டை விளையாடுதல் என்பன ஆரம்பத்தில் காணப்பட்டது. இவ்விளையாட்டுக்கள் காலச்சூழலில் நிலைத்து நின்று தாக்குப் பிடிக்க முடியாமல் அருகிச் செல்வதுடன் கிரிகெட், கூடைப்பந்து, வலைப்பந்து, கரம்வோட், சதுரங்கம், டெனிஸ் என நவீன விளையாட்டுக்களை விளையாடுகின்றனர். ஆயினும் இக்கிராமத்திலுள்ள விளையாட்டுக் கழகங்கள் பாரம்பரியத்தை அழிந்து போகாமல் தடுப்பதை விரும்பி தைப் பொங்கல், சித்திரைவருடப் பிறப்பினை முன்னிட்டு பாரம்பரிய விளையாட்டுப் போட்டிகளை நடாத்தி வருகின்றன.

வைத்திய முறைகள்: வைத்தியம் என்பது நோய்களை குணப்படுத்துதல்

முறையாகும். இக்கிராமத்திலுள்ள ஆரம்ப கால மக்கள் கட்டு வைத்தியம், தண்ணீர் ஓதிக்கொடுத்தல், வெட்டிக்கழித்தல், முறிவு வைத்தியம், கைபிடித்துப் பார்த்தல், ஆயுர்வேத மருத்துவம் போன்ற பல்வேறு வைத்திய முறைகளைப் பின்பற்றினர். நோயை பரிசாரிமார் கைபிடித்தல் மூலம் அறிந்து தம்மிடம் தயாராக இருக்கும் குளிசை, தூள், எண்ணெய் என்பவைகளைக் கொடுத்தனர். சில நோய்கள் மாந்திரிக முறையில் தீர்க்கப்பட்டன.

பாரம்பரிய வைத்தியத்தில் விச வைத்தியம் எமது மக்களின் பாரம்பரிய வைத்தியத்தில் அரியதொன்றாகவுள்ளது. சிலந்தி, பூச்சி, குளவிகடித்தால் அவ்விடத்தில் பழப்புளி, சுண்ணாம்பு சேர்த்து பூசினர், நாய், பூனை கடிக்கு கடித்த இடத்தில் கற்றாளை, உப்பு சேர்த்து அரைத்துக் கட்டினர். இவையெல்லாம் தற்போது அருகி ஆங்கில மருத்துவ முறைகள் அதிகமாக பின்பற்றப்படுவதைக் காணக் கூடியதாகவுள்ளது. முறிவு வைத்தியம் பரம்பரைத் தொழிலாக இன்றுவரை மேற்கொள்ளப்பட்டு வருகின்றமை குறிப்பிடத்தக்கது.

மாடுகளுக்கு குறியீடுதல்: மாடுகளுக்கு குறியீடும் நடைமுறை இங்கு காணப் படுகின்றது. பொதுவாக மாடுகளுக்குவயிறு, கன்னம், பின்னங்கால் என்பவற்றில் குறிகள் இடப்படுகின்றன. குறியீடுகள் மூலம் எச்சமுகம் சார்ந்தது, மாட்டின் தனிப்பட்ட உரிமையாளர், மாட்டின் உரிமையாளரின் சமயம், ஆலயங்களுக்கு நேர்த்தி விட்ட மாடு என்பவற்றை அடையாளம் காண முடிகின்றது. ஆரம்ப கால மாடுகளுக்கு மட்டக்களப்பு பூர்வ சரித்திரத்தில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள சாதிச் சின்னத்தை சார்ந்த குறியீடுகள் பயன்படுத்தப்பட்டன. தற்காலத்தில் குடும்ப குறியீட்டுக்குப் பதிலாக குறிப்பிட்ட உரிமையாளரின் முதலெழுத்தை தமிழ் அல்லது

ஆங்கிலத்தில் குறியிடுகின்ற முறைமை காணப்படுகின்றது.

களுவாஞ்சிகுடி கிராமத்தின் சடங்கு முறைகள்

ஒரு சமயத்தின் பண்பாட்டினைப் பிரதிபலிப்பது சடங்குகளாகும். முன்னோர்கள் செய்த செயல்களை காரண காரிய ஆராய்ச்சியில் ஈடுபடுத்தாமல் தாம் கண்டவாறே பின்பற்றுவதும் நிகழ்த்துவதும் சடங்கின் முறையாகும். எனவே சடங்கானது மக்கள் தமது வாழ்வில் இருப்பையும் ஒழுங்கையும் ஒருங்கமைத்துக் கொள்ள ஏற்படுத்திக் கொண்டவையே சடங்காகும்.

பிறப்புச் சடங்கு: குழந்தைக்கு குறித்த எழுத்தில் நாமம் சூட்டுவதற்காக பிள்ளை பிறந்து ஏழாம் நாள் அல்லது ஒன்பதாம் நாள் வெற்றிலை, பாக்கு, பழம் என்பவை கொண்டு சோதிடரிடம் சென்று வெற்றிலை வைத்துக் கேட்டல் நிகழ்வு இடம்பெறுவது வழக்கமாகும். குழந்தைக்கு முடி வழித்து பெயரிட்டு தொட்டியில் இடுதல், காது குத்துதல் என்பன சிறப்பு நிகழ்ச்சியாக 31 ஆம் நாளில் கொண்டாடப்படும்.

பிறப்புச் சடங்கில் மற்றுமொரு சடங்கு காது குத்துதல் நிகழ்வாகும். இந்நிகழ்வில் முக்கிய பங்கு தாய் மாமனுக்கு உண்டு. குழந்தைக்கு தேவையான நகை, ஆடை போன்றவற்றை தாய்மாமனே கொண்டு வருவது முறையாகக் காணப்படுகின்றது (தில்லைநாதன் 2015:189). கண்ணாறு படுதல், ஈ, ஏறும்பு அணுகாமல் இருக்க பிள்ளையின் இரு மணிக்கட்டுகளிலும் கறுப்புக் காப்பு அணிவிப்பதும், கெட்ட பேய்பிசாசுகளின் பார்வை, கண்ணாறு போன்றவை குழந்தைகளுக்கு வராது காப்பதற்காக குறுநெல் பொட்டு நெற்றியில் வைப்பதும் ஏழு நிற நூல் சேர்த்து முறுக்குநூல் தாய்மாமனால் இடுப்பில் கட்டப்படுவதும் ஓர் மரபாக ஆரம்ப காலத்தில் இருந்தது. இந்நாளில் மற்றுமொரு சிறப்பான நிகழ்வு மருங்கை கொடுத்தலாகும்.

பிறப்புச்சடங்கில் பல்லுக்கொழுக்கட்டை, பிடிக்கொழுக்கட்டை, ஆலங்காய் சொரிதலும் ஒரு சடங்காக நிகழ்த்தப்படுகிறது (தில்லைநாதன் 2015:190).

திருமணச் சடங்கு: இக்கிராமத்தில் வாழும் மக்களிடையே திருமணம் என்பது குடிப் பிரிவுகளை உள்ளடக்கியதாகவே காணப்படுகின்றது. திருமணம் செய்வதற்கு முன் பெண் பார்த்தல், மாப்பிள்ளை பார்த்தல் போன்ற நிகழ்வுகள் இடம்பெறும். மாப்பிள்ளை, பெண் ஆகிய இருவரது ஜாதகங்களும் பொருந்தியதாயின் பெற்றோர் திருமணத்திற்குரிய நாளைத் தீர்மானிப்பர். திருமணக்காலம் நெருங்கியதும் பெண் வீட்டார் கேட்டுப் போதல் நடைபெறும். திருமணத்திற்கு ஒரு சில தினங்களுக்கு முன்னர் சீதன உறுதி எழுதுதல், மோதிரம் மாற்றுதல், திருமண பதிவு செய்தல் என்பன இடம்பெறும். திருமணத்திற்கு முன்னர் மாப்பிள்ளை வீட்டாரால் தாலிக்கு பொன்னுருக்கும் நிகழ்வு இடம்பெறும். திருமண நாளை உற்றார், உறவினர், நண்பர்களுக்கு தெரியப்படுத்த வெற்றிலை, பாக்கு வைத்து அழைப்பர்.

தாலி கட்டும் வேளையில் மஞ்சள் கலந்த அரிசி, அறுகு, வெண்மலர் இவைகளினால் மணமக்களுக்கு ஆசிர்வாதம் கூறித் தூவப்படும். மணமகளது கண் திருஸ்டிக் காக ஆராத்தி எடுக்கப்படும். இவ்வாரத்தி முறை மூன்று தரம் காட்டி ஒருதரம் பின்னால் சுற்றி வைக்கப்படும்.

ஆராத்தி நிகழ்வு முடிந்ததும் சோற்றுடன் ஏழு மரக்கறிகளால் சமைக்கப்பட்ட கறியையும் தயிரையும் சேர்த்து வட்டியில் போட்டு கலத்தில் போடுதல் நிகழ்வு இடம்பெறும். பின் இருவரும் பால், பழம் உண்டு தாம்பூலம் தரிப்பர். இதன்பின் இரு சாராரினதும் பெற்றோர்களதுபாதங்களைத் தொட்டு வணங்கி ஆசிர்வாதம் பெறுவர். விருந்துபசாரம் நடைபெறும். உறவினர்கள் அன்பளிப்புக்களும் பரிசுகளும் வழங்கும்

நிகழ்வு இடம்பெறும். இவ்வகையான திருமண முறைகள் ஆரம்பம்தொட்டு நடைபெற்று வந்தாலும் ஆரம்பத்தில் பின்பற்றப்பட்டுவந்த சில விடயங்கள் வழக்கொழிந்து காணப்படுவதோடு பின்பற்றுகின்ற முறையும் தளர்வடைந்தே காணப்படுகின்றது.

மரணச்சடங்கு: இறந்தவரின் குல மரபிற்கேற்ப கூரையின் மீது கும்பம் வைக்கப்படும். இது சாதாரணமாக கூரை முடி என பெயர்பெறும். கூரையின் மேல் முதலாவதாக வைக்கப்படும் கும்பம் இதுவாகும். பொதுவாக கீழ்வரிசை கும்பங்களையும் கூரை முடி என்பர். வீட்டின் பூத உடல் வெளியில் கொண்டு செல்வதற்கேற்ற புதுமுகவாயிலின் அஞ்சலி செலுத்துவதற்காக செல்லும் வழிமேல் உள்ள கும்பங்களை வளைத்து வாசலின் இரு மருங்கிலும் தொங்குமாறு மடிக்கப்பட்ட சீலைகள் விடப்படும். இச்சீலைகள் மூன்று, ஐந்து, ஏழு என்கின்ற எண்ணிக்கையில் அடங்கும் (தில்லைநாதன் 2015:215). காலிங்க குலத்தவருக்கு 13 கூரைமுடியும், படையாண்ட குலத்தாருக்கு 9 கூரைமுடியும், உலகிப்போடி குலத்தவருக்கு 11 கூரைமுடியும், வெள்ளாளருக்கு 7 கூரைமுடியும் வேறு 18 சிறை குடிகளுக்கு 3 கூரைமுடியும் என நன்மை, தீமையான நிகழ்வுகளுக்கு கூரைமுடி வைப்பர் (கமலா கமலநாதன், 2005, பக்:79-84).

பிரேதத்திற்கு இடப்படும் அரிசியான வாய்க்கரிசியை நெற்பொரி, தேங்காய் கட்டி, மஞ்சள் சேர்ந்த கூட்டுக்கலவை தயாரித்து வாய்க்கரிசியாக இடுவர். இறந்தவரின் உடலை அளவெடுத்து செய்யப்பட்ட மரப்பெட்டியினுள் இறந்தவர் உடலை வைப்பர். பூவரசங்கம் பால் தட்டி அமைத்து அதனை வண்ணான் கொடுத்த சீலையாலும் தென்னங்குருத் தினாலும் அலங்கரித்து இறந்தவரின்

உடலைப் பெட்டியில் வைத்து அதனை அலங்கரிக்கப்பட்ட பாடையில் வைத்து பிரேதத்தின் இரு பாதங்களையும் வயது குறைந்த குடும்ப உறுப்பினர், நண்பர்கள், உற்றார், உறவினர்கள் மஞ்சள் கலந்த நீரால் கால்களை கழுவுவர். பெண்கள் மயானம் செல்லும் வழக்கம் இல்லாததினால் கால் கழுவியதும் வயது வேறுபாடின்றி வாய்க்கரிசியை இறந்தவரதுவாயில் இடுவர். பின் தேவாரம் படித்து கற்பூரம் எரியவைத்து அது அணைந்த பின் பெட்டியை மூடி நான்கு பேர் தூக்கிச் செல்லும்போது வீட்டின் பிரதான நுழைவாயிலான தெருவாயிலை அடைந்ததும் வளவிற்குள்ளும் வெளியிலும் போய்வருமாறு மூன்று முறை செய்யப்படும். புதன், சனி ஆகிய தினங்களில் ஒருவரது இறந்த உடலை புதைப்பதாயின் பெட்டியினுள் ஒரு முட்டையை வைத்து இறந்தவர் உடலை அடக்கம் செய்வர் அல்லது தென்னங்கன்று நடுவது இங்குள்ள வழக்கமாகும்.

தலைக்கோடு உடைத்தல் எனும் இறுதிக்கடமையின் போது தந்தை இறந்தால் குடும்பத்தின் மூத்த மகனும் தாய் இறந்தால் இளைய மகனும் செய்வது முறையாகக் காணப்படுகின்றது. சிறிய மண்முட்டியின் மேல் வெள்ளைச்சீலை போடப்பட்டு மயானம் வரை கொண்டு செல்வர். பெண்களுக்கு வாய் அகன்ற மண்முட்டி பாவிக்கப்படும். மயானத்திற்கு பிரேதத்தை கொண்டு செல்லும் போது முன்பக்கமாக வைத்துத் தூக்கிச் செல்வர். பின்னர் பிரேதம் மூன்று முறை சவக்குழியைச் சுற்றி குழியின் இடது பக்கமாக வைக்கப்படும்.

மயானத்திற்கு சென்ற அனைவரும் வாய்க்கரிசி, மண் இட்டபின் பிரேதம் மூடப்படும். மூடப்பட்ட சவப் புதையலுக்கு தலைக்கோடு உடைத்தல் (முட்டி உடைத்தல்) இடம்பெறும். இதன் பிற்பாடு குழியினை மூடி

சவப்புதையலின் மேல் தலை, வயிறு, பாதம் ஆகியன முறையே மூன்று ஊதுவர்த்தி கொழுத்தி வைக்கப்படும். பின்னர் திரும்பிப்பார்க்காமல் அனைவரும் வீட்டுக்கு வருவர் (தில்லைநாதன் 2015:221). அன்றிரவு மாலை வேளையில் இளநீர் ஒன்றை முன்னும் பின்னுமாக வெட்டி (மூடி திறக்காது) மேற்பக்கமாக வெற்றிலை, பாக்கு வைத்து அதனைக் கொண்டு சென்று பிரதான நுழைவாயிலில் வைப்பர் (தில்லைநாதன் 2015:222).

மூன்றாம் நாள் இரவையிலேயே தலைக்கோடு உடைத்தவரே பொங்கல் வைப்பது மரபாகும் இது புக்கை வைத்தல் எனப்படும். பின் எட்டாம் நாள் கல்லை, 31 ஆம் நாளுக்குரிய கிரியை அந்தியேட்டிக் கிரியை, அகால மரணம் அடைந்தவர்களுக்கு நாற்பத்தொராம் நாள் கிரியை என்பன செய்யப்படுவது மக்களது வழக்கமாகும். கண்ணகி அம்மன் உற்சவ காலங்களில் ஒருவர் இறந்தால் பிரேதம் ஊரிலிருந்து உடனடியாக அகற்றப்பட்டு சடங்கு முடிவுறுத்தப்படும் காலம் வரை சடங்காச்சாரம் மேற்கொள்ளப்படமாட்டாது.

புதிரெடுத்தல்: வேளாண்மை செய்பவர்கள் தங்கள் வயல்களில் அறுவடைக் காலத்தில் புதிரெடுத்து வருவார்கள். வயல் அறுவடை செய்யும் முன் கதிர்நெல் வெட்டியெடுத்து வீட்டுக்குக் கொண்டு வருவர். நல்ல தினம் நேரம்பார்த்து நெற்கதிர்வெட்டிவீட்டுக்குக் கொண்டு வந்து பூசையறையில் நிறைகுடம், விளக்கேற்றி நெற்கதிரை வைத்து இறைவனை வணங்கி புதிர்ப்பொங்கல் செய்வது உறவினர்களுக்கு விருந்தளிப்பது வழமையாக இருந்து வந்தது. இப்போது இப்பழக்கம் அருகிவிட்டது.

வைரவர் வழிபாடு: வைரவரை முதன்மையான காவல் தெய்வமாக இம்மக்கள் வழிபடுகின்றனர். தங்கள் வீட்டு வளவில் முன்வாசலின் நுழைவுப் பக்கமாக வைரவருக்கு நிரந்தர பந்தலமைத்து வைரவர் வழிபாடு செய்வர். இப்பிரதேச

மக்களின் ஒவ்வொரு வீடுகளிலும் சிறுசிறு பந்தல்கள் அமைக்கப்பட்டு தமது வளவிற்கு காவல் தெய்வமாக வருடத்திற்கு ஒரு தடவை அரிசி மாவிலாலான ரொட்டி, கஞ்சா கலந்த ரொட்டி, மதுபானம், மொந்தன் வாழைப்பழம் என்பவற்றை மடைவைத்து சுற்றம் சூழ மிகச் சிறப்பாக வைரவர் பூசை செய்வர். இன்றுவரை தலைமுறை தலைமுறையாக மேற்கொள்ளப்பட்டு வருகின்றது.

களுவாஞ்சிசுடிக்கிராமத்தின் பொருளாதார நிலை

ஒரு பிரதேசத்தின் வளத்தைக் கொண்டே அப்பிரதேசத்தின் தொழில்களும், பொருளாதாரமும் காணப்படும். ஆரம்ப கால இக்கிராம மக்களின் பொருளாதார நிலையில் விவசாயம் முக்கியம் பெற்றது. இன்று மீன்பிடி, கட்டடத்தொழில், சலவைத் தொழில், சிகையலங்காரத் தொழில் போன்ற பல்வேறு தொழில்களை மேற்கொள்கின்றனர். இவை அன்றாடம் செய்யும் தொழில்களாகவும், தற்காலிகத் தொழில்களாகவும், நிரந்தரத் தொழில்களாகவும் காலநிலைக்கேற்ப செய்கின்ற தொழில்களாகவும் காணப்படுகின்றன. அரசு, அரசுசார்பற்றதுறைகளில் இன்று பலர் உயர்வடைவதற்கு இக்கிராம புத்திஜீவிகளால் மேற்கொள்ளப்பட்ட இலவச மாலைநேரக் கல்வி வகுப்புக்களும் காரணமாகின.

இங்கு செக்குத் தொழில் மேற்கொள்ளப்பட்டது. செக்கினூடாக எண்ணெய்பெறப்பட்டதுடன் புண்ணாக்கு மாட்டிற்கு தீவனமாகப் பயன்படுத்தப்பட்டது. ஆரம்ப கால பொருளாதார முறையை வெளிப்படுத்திய செக்குக்கல் இன்று மரபுரிமைச்சின்னமாக மாறியுள்ளது. இனப்பிரச்சினை இலங்கையில் ஏற்படுவதற்கு முன்பு சாரதா தியட்டர் பொருளாதாரத்தில் முக்கிய பங்கு வகித்தது.

முடிவுரை

ஆரம்ப கால மக்களால் பின்பற்றப்பட்ட வாழ்வியல் கூறுகள் இன்றைய நிலையில் கைவிடப்பட்டதுடன் வழக்கொழிந்து போனதாகவும், மாறுபட்டதாகவும் காணப்படுகிறது தற்போது நாகரிக வளர்ச்சி காரணமாக மக்களின் வாழ்வியலில் பாரம்பரியத்தைக் கைவிட்டு நவீன யுகத்தை தேடி செல்கின்ற நிலையும் காணப்படுகின்றது.

களுவாஞ்சிகுடி கிராமம் பூர்வீக வரலாற்றினைக் கொண்டதாகும். தமிழ் மொழி, இந்து சமயத்தின் செல்வாக்கு இப்பிரதேசத்திலே பண்டுதொட்டு காணப்பட்டது. வாழ்வியல் அம்சங்கள் மறைந்து தற்போது புது வடிவம் பெறுவதனைக் காணலாம். இப்பண்பாட்டம் சங்களை அழிய விடாது பாதுகாப்பது அல்லது ஆவணப்படுத்துவது காலத்தின் கட்டாயமாகும்.

“மக்கள் அடையாளம் காணும் கடந்த காலத்திலிருந்து பெறப்பட்ட வளங்களின் தொகுப்பு கலாச்சார பாரம்பரியமாகும். இது நம்பிக்கைகள், அறிவு மற்றும் மரபுகளிலிருந்து கட்டியெழுப்பப்படுகின்றது” என்ற பாரோவின் கூற்றின் அடிப்படையில் கிராம மக்களின் வாழ்வியல் அம்சங்கள் வெளிப்படுத்தப்படுகின்றன. சுற்றுச்சூழலின் அனைத்து அம்சங்களையும் கலாச்சாரம்

உள்ளடக்க வேண்டும் என்பது ஸ்கனெடோவ்ஸ்கியின் கருத்தாகும். இதனூடாக அக்கிராம இந்து மக்களின் கலாச்சாரம் தனித்துவமானது என்பது உணர்த்தப்படுகின்றது. இம்மக்களின் கலாச்சார பாரம்பரியம் குறிப்பிடத்தக்க அம்சங்களைக் கொண்டுள்ளது. குறிப்பாக அவர்களின் விருந்தோம்பல், உச்சரிப்பு, தமிழ் மொழியின் பயன்பாடு, சடங்குகள், உணவுப்பழக்கம், பழக்கவழக்கங்கள் தனித்துவமானவையாகும்.

உசாத்துணை

1. அரசகேசரி. இரா., 2009, களுவாஞ்சிகுடி களஞ்சியம் முதலாம் பாகமும் காவடிச் சிந்துகளும், களுவாஞ்சிகுடி.
2. கந்தையா வி.சி., 1964, மட்டக்களப்புத் தமிழகம், ஈழகேசரிப் பொன்னையா நினைவு வெளியீட்டு மன்றம், யாழ்ப்பாணம்.
3. கமலநாதன். இ.சா., கமலா கமலநாதன், 2005, மட்டக்களப்பு பூர்வ சரித்திரம், குமரன் புத்தக இல்லம், கொழும்பு-சென்னை.
4. தில்லைநாதன், சா., 2015, மட்டக்களப்பு தமிழர் பண்பாட்டு மரபுகள், குமரன் புத்தக இல்லம், கொழும்பு.
5. வெல்லூர்கோபால், 2012, வெல்லாவெளி வரலாறும் பண்பாடும், மட்டக்களப்பு.